

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Kommunisterne og Europa

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Kommunisterne

og

DET KGL. BIBLIOTEK
KØBENHAVN
SMAATRYKSAFDELING

Europa

Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti, 1972
Redigeret af et udvalg ved Ib Nørlund

Kommunisterne og Europa

Et af de argumenter, der føres i marken for tilslutning til Fællesmarkedet, er, at det er vejen til at »vise internationalisme« — og det er nogle sjove internationalister, der på den måde fører sig frem. Det er bl. a. den slags højrefolk, som indtil for nylig talte rørt om »Gud, konge og fædreland«, mens de rasede mod arbejderne internationalisme og kaldte dem for »fædrelandsløse fyre«. Nu logrer de — lige fra Ole Bjørn Kraft og Hartling til Thomas Nielsen — for arbejderne og siger: Kom ind! Kom ind! Så får vi det internationale samarbejde, som I gerne ville.

Det er rigtigt, at internationalt sammenhold altid har været en grundsætning for den socialistiske arbejderbevægelse. Men Fællesmarkedet er jo ikke en sammenslutning af arbejdere. Det er en sammenslutning af kapitalistiske monopoler og stater. Det er deres bureaukratiske embedsmænd, som befolker EF-organerne i Bruxelles. Hvorfor deres forening skulle være fremmede for arbejderne sammenhold, skylder man en forklaring på. Og den kommer man nok til at skylde temmelig længe . . .

Nuvel, der er virkelig grund til at udvikle sammenholdet mellem de arbejdende mennesker i Euro-

pas forskellige lande. Men det kan og må gøres ganske uafhængigt af monopolernes samvirke i deres EF. Det må være et samarbejde, som ikke er betinget af monopolernes sammenslutning, men som tværtimod er rettet mod dem.

Det er kommunisterne i Europa allerede i fuld gang med. Netop for at forhindre monopolernes planer og for at sætte en ny udvikling i Europa igennem optræder kommunisterne i alle europæiske lande i fællesskab. Og de appellerer til alle kræfter i det arbejdende folk i vor verdensdel om at finde sammen i en fælles indsats, som kan bringe folkenes interesser til at sejre over de kapitalistiske monopoler.

Mod de multinationale monopoler

Kommunisterne er den første politiske bevægelse, som henledte opmærksomheden på, at de store kapitalistiske monopoler bredte sig ud over de nationale grænser og forvandlede sig til såkaldt »multinationale« firmaer med forgreninger i mange lande, som de udnyttede til at lægge pres på de forskellige kapitalistiske staters politik. Samtidig manøvrerede de for at skaffe sig fordele ved at flytte deres kapitaler fra deres foretagender i det ene land over til et andet eller ved at flytte produktionen fra de af deres foretagender, hvor arbejderne førte deres faglige kamp med styrke, over til

dem, hvor arbejdermodstanden var svagere.

De kommunistiske partier i hele Vesteuropa mødtes i januar 1971 til en konference i London, hvor de ud fra erfaringerne i deres lande redegjorde for de multinationale monopolars metoder og fremhævede nødvendigheden af, at arbejderbevægelsen fandt sammen på tværs af grænserne i fælles aktion mod monopolerne internationale virksomhed. Der blev også truffet aftaler i så henseende.

De har også haft praktiske følger. F. eks. da Fords engelske fabrikker kort tid efter søgte at underkue arbejderne kamp for lønforhøjelser ved at flytte produktionen over til deres fabrikker i Holland og Vesttyskland, blev deres planer slået over ende, fordi arbejderne på disse fabrikker optrådte i solidaritet med de engelske arbejdere. Resultatet blev, at Ford i England måtte gå med til anselige lønforhøjelser. Endvidere har der i i løbet af 1971 været afholdt en række fællesmøder mellem arbejderrepræsentanter fra multinationale firmaers afdelinger i Frankrig, Vesttyskland, Italien og andre lande.

Denne arbejdersolidaritet går aldeles uden om Fællesmarkedet og dets organer. Alligevel beskæftigede konferencen sig naturligvis også med dem. De internationale monopoler udnytter jo netop disse »overationale« organer til at brede deres magt ud over landegrænserne. Kommunisterne fra

England, Danmark, Norge og Irland redegjorde for, hvordan den mest brændende opgave i deres kamp mod de multinationale monopoler var modstanden mod at blive lagt ind under monopolerne Fællesmarked. Alle de øvrige kommunistiske partier i Europa udtrykte deres forståelse herfor.

Fælles manifestation mod EF i London, sept. 1971

Som videre led i kommunisternes internationale samarbejde mod monopolerne afholdt de kommunistiske partier i de 6 EF-lande og de 4 lande, som søgtes inddraget i det, en fælles manifestation i London 28. september 1971. På et stort massemøde gav talere fra de forskellige lande udtryk for solidariteten i kampen mod monopolerne og med modstanden mod EF i de 4 lande.

John Gollan fra Storbritanniens kommunistiske parti berettede om, hvordan de engelske arbejderes altovervældende flertal skarpt afviste tilslutning til EF og fik støtte af omfattende demokratiske kredse. Derfor har både de faglige kongresser og Arbejderpartiets kongres sagt drønende nej til EF. Og denne modstand går videre, selv om nogle sølle overløbere i Arbejderpartiets parlamentsgruppe hjalp den konservative regering med at få en »principbeslutning« om tilslutning vedtaget i parlamentet. Kampen går videre om »følge-

lovene«, som godt kan bringe regeringen nye vanskeligheder.

Den hollandske repræsentant, **Joop Wolff**, berettede om, hvordan modstanden mod EF var voksende i hans land, fordi man så, at følgen først og fremmest var, at de vesttyske monopoler vandt dominerende indflydelse. Den italienske repræsentant, **L. Pavolini** udtrykte sin varme solidaritet med de britiske arbejderes kamp. Den irske repræsentant, **Mike O'Riordan** hånedes den britiske regering, der havde så travlt med at »forene Europa«, alt mens den med brutal våbenmagt gjorde alt for at splitte Irland.

De tyske kommunister: EF er ikke for arbejderne.

For de vesttyske kommunister talte **Fritz Rische**. Han sagde bl. a.:

»For millioner af arbejdere og funktionærer, bønder og store dele af middelstanden i Vesttyskland er monopolkapitalens EF-politik forbundet med mange års bitre erfaringer. Dette vil jeg berette lidt om.

Da aftalerne i 1958 blev underskrevet i Rom, lovede man os et social-progressivt »konfliktfrit, harmonisk« Europa. Men denne kapitalistiske sammenslutning har ikke ført til forbedring af den sociale situation, men til stadig nye pris- og skatteflåninger. Den åbnede alle døre til oprustningen og inflationen, og konkurrencekampen om positioner og magt

føres mere forbitret end nogen sinde.

. . . Nej, EF er ikke noget marked for arbejderinteresser! Det er udelukkende jordbunden for koncernkapitalens magtudvidelse over vore folk.

. . . Også den socialdemokratiske ledede regering støtter monopolerne EF-konception. Intet af alt dette er i overensstemmelse med vort folks interesser og en fredelig fremtid i Europa.

Det er derfor også en illusion at antage, at et udvidet EF kunne tjene det samfundsmæssige fremskridt. Det har ikke været tilfældet med Europas »De Seks« og vil heller ikke være det i et Europas »De Ti« eller »De Tolv«.

. . . Vor konception for Europa er en bedre, en ægte fredskonception: fælles kamp for europæisk sikkerhed, for afrustning og troppenedsøkering. Fælles kamp mod forringelsen af de demokratiske rettigheder, mod et monopolernes Europa, for et fredens, demokratiets og socialismens Europa.«

DKP: En af vor tids store demokratiske og antimonopolistiske bevægelser

For Danmarks kommunistiske Parti talte Ib Nørlund, der bl. a. sagde:

»I modstanden mod EF udvikler der sig en af vor tids store demokratiske og antimonopolistiske bevægelser. Den har både socialt og nationalt indhold. Den er en kamp for folkets og arbej-

derklassens muligheder for indflydelse på de politiske og samfundsmæssige afgørelser imod, at beslutningerne henlægges til fjerne, bureaukratiske institutioner, som er besat med monopolernes håndgangne mænd og har magt til at gennemtvinge deres vilje.

Men modstanden mod EF-udvidelsen har også internationalistisk indhold — ikke blot for det arbejdende folk i de 4 lande, der nu er sat under pres, men for hele Europa og længere endnu.

Netop nu er nye og forandrende tendenser ved at bryde igennem i den europæiske udvikling. De tager sigte på at overvinde de farer for krig og katastrofer, som imperialisterne med den kolde krig og NATO bragte over Europa. De socialistiske landes forslag om fælleseuropæiske konferencer for sikkerhed og samarbejde i vor verdensdel baner sig stadig stærkere vej. Der er allerede grund til nu at gribe til over for de nye muligheder, som derved åbnes for Europa.

EF-udvidelsen har til formål at hindre denne udvikling. Den går ikke ud på at forene Europa, men på at uddybe dets spaltning. Den er ikke — som der reklameres med — et udtryk for internationalisme, men for en monopolernes sammensværgelse mod folkenes sammenhold om fred og samarbejde i hele Europa. Derfor er forhindringen af deres planer en fælles opgave.

4

Det er også det perspektiv, som dette møde viser. Vi hilser derfor alle tilstedeværende repræsentanter og kampfæller fra europæiske lande.«

De franske kommunister var og er modstandere af EF

Hovedtaleren på mødet var repræsentanten for Frankrigs kommunistiske parti, **Jacques Duclos**, som nylig var en af hovedkandidaterne ved valget af præsident i Frankrig. Han sagde bl. a.:

»Her, hvor jeg taler side om side med repræsentanter for de kommunistiske partier i de seks fællesmarkedslande og de fire andre lande, om hvis indtræden i denne organisation der forhandles for tiden, ønsker jeg fremfor alt at minde om, at de franske kommunister var og stadig væk er modstandere af Fællesmarkedet.

... Fællesmarkedet er skæbnesvangert såvel økonomisk som politisk:

1. Fordi det hjælper regeringerne i de europæiske kapitalistiske lande med at lænkebinde arbejdernes kampe og den demokratiske bevægelse, og med at bortsjake den nationale uafhængighed.

2. Fordi det tilsigter at organisere plyndringen af de nationale ressourcer og udbytningen af folket til fordel for de store kapitalistiske multinationale virksomheder.

... Den europæiske integration og, mere generelt, bestræbelserne for at integrere alle de kapi-

Strejker ryster jævnligt hele Frankrig. Arbejderne kræver højere lønninger, men EF hjalp dem ikke. Tværtimod.

talistiske lande er således karakteriseret ved to modstridende tendenser.

— På den ene side er de baseret på, at man tilstræber en større samordning mellem staterne, idet man endog forestiller sig, at der skal skabes en overnational myndighed.

— På den anden side fører de til, at rivaliteten mellem de imperialistiske magter forstærkes, hvor enhver stat yder alsidig støtte til et vist antal monopolistiske grupper, der står i et modsætningsforhold til andre grupper, der støttes af andre stater.

Dette forklarer, hvorfor udviklingen af Fællesmarkedet har været ledsaget af en hel række små og større kriser, hvori disse modsætninger kom til udtryk. Hidtil har man fundet en løsning for enhver sådan krise, fordi de multinationale virksomheders interesser kræver, at Europas inte-

gration skal forstærkes, på trods af alt andet.

Ikke desto mindre drejer det sig om kompromisløsninger, der gennemføres på bekostning af de lande, der er placeret mindre fordelagtigt i den økonomiske konkurrence og til skade for folkene i Europa, der altid får lov til at betale regningen.

... Sandheden er, at Fællesmarkedet har forsynet de store kapitalistiske monopoler med muligheder for at forstærke deres udbytning under påskud af at forbedre Europas »konkurrenceevne«.

Og det er arbejderne, folket, der har betalt for denne operation, økonomisk, socialt og politisk.

... Det må nævnes, at de kredse, der tidligere betingelsesløst gik ind for Fællesmarkedet, f. eks. visse tendenser i det »europæiske venstre«, nu er kommet til den erkendelse, at Fællesmarke-

dets Europa fremfor alt er forretningsfolkenes Europa.

... En udvidelse af Fællesmarkedet ville forstærke det greb, som de store kapitalistiske monopoler har om Europa, tillige med USA-imperialismens overherredømme. Dette er grunden til, at vi er modstandere af denne udvidelse.

... Og således fører vi kampen i fællesskab med alle europæiske kommunistiske partier for et ægte samarbejde i Europa«.

Henvendt til partierne i de 4 lande sagde han sluttelig:

»Når I kæmper imod, at jeres lande tilsluttes Fællesmarkedet, handler I som strålende og standhaftige forsvarere af jeres folks og jeres landes interesser, og samtidig forsvarer I alle europæiske arbejderes sande interesser.«

Man kan på denne baggrund bedømme sandfærdigheden i det, som forbundsformanden for HK, **Max Harvøe** havde ladet sig binde på ærmet under LOs propagandarejse til EF-organerne i Bruxelles. I »Aktuelt« 10. december 1971 udbasunerede han:

»Alle partier i alle EF-lande — selv de kommunistiske partier — slutter enigt op om Fællesmarkedet og dets nye linje.«

Sådan talte Max Harvøe . . .

Men Frankrigs og Italiens kommunistiske partier offentliggjorde den 17. november 1971 en fællesudtalelse, hvori det hed:

»Partierne understreger på ny, at Fællesmarkedet, som er domi-

neret af monopolerne, giver et forvrænget svar på den moderne økonomis krav om udvikling af samarbejde også på produktionsområdet. Som en lukket økonomisk blok skaber det forhindringer for virkeligt internationalt samarbejde, hvilket også rammer udviklingslandenes interesser. Folkenes egen erfaring får dem til at vurdere modsætningen mellem realiteterne og de løfter, der blev givet ved Fællesmarkedets oprettelse. Den nuværende krise viser Små-Europas institutioners afmagt over for den amerikanske økonomiske presion.«

De italienske kommunister og Europa

Italiens kommunistiske parti afholdt 23.-25. november 1971 en konference i Rom om emnet »De italienske kommunister og Europa«. Repræsentanter for 15 europæiske kommunistiske partier deltog — både fra socialistiske og kapitalistiske lande, herunder også fra Danmarks kommunistiske Parti. Desuden deltog mange fremtrædende repræsentanter for Italiens politiske liv, endog regeringsmedlemmer og store erhvervsfolk.

Konferencen var — som det stærkt understregedes — en studiekonference, dvs. dens formål var at undersøge det europæiske samarbejdes problemer, herunder også med henblik på EF. Selve diskussionen skulle således

blive et bidrag til den videre udformning af de italienske kommunisters Europa-politik.

De italienske kommunister følte nødvendigheden af at tage et sådant politisk initiativ, netop fordi monopolernes EF-politik og presset fra USAs kriseramte kapitalisme »tenderede mod at blive en generel økonomisk krise«. Derfor ville man udarbejde forslag til en omlægning af den europæiske politik. Disse forslag måtte for Italiens vedkommende naturligvis tage udgangspunkt i den kendsgerning, at landet var og længe havde været indlemmet i Fællesmarkedet. Derfor var et hovedkrav, at Romtraktaten blev lavet om, idet det samtidig understregedes, at de italienske kommunister i sin tid havde stemt imod denne traktat. Kravene om omlægning tog i øvrigt sigte på at sætte demokratiske — økonomiske såvel som politiske — foranstaltninger igennem i Vesteuropa og at bane vejen for et ligeberettiget samarbejde mellem de europæiske stater både i Øst og i Vest. Der var altså tale om alt muligt andet end den »enige opslutning om Fællesmarkedet«, som LO-spidsnerne fabler om.

I diskussionen fortalte repræsentanterne fra England og Danmark om kampen i deres lande imod tilslutningen til Fællesmarkedet. Dette fik også indflydelse på den sammenfatning af diskussionen, som **Giorgio Amendola** foretog på de italienske kom-

munisters vegne, og hvori han sagde:

»Fællesmarkedets krise vil blive uddybet ved dets udvidelse til England, Danmark, Norge og Irland. I Danmark og England er der en modstand mod indtræden i Fællesmarkedet, som er en politisk realitet af stor betydning ikke blot for disse lande selv. Motiverne til denne modstand må ikke undervurderes, og vi takker repræsentanterne for Danmarks og Englands kommunistiske partier, der har bragt deres landes arbejderes levende stemme ind i vore drøftelser her. Arbejderklassens flertal i disse lande er imod en tilslutning, ikke blot kommunisterne, men også socialdemokrater, partiløse og andre arbejdere.

... Jeg ønsker at understrege, sagde Amendola, betydningen af de bidrag, som vore kammerater fra de europæiske kommunistiske partier her har givet, og som udtrykker — igennem en række forskellige positioner — et samfund i hensigter. Jeg tror, at indlæggene fra kammeraterne fra de socialistiske lande, ikke mindst repræsentanten for Sovjetunionens kommunistiske parti, har dementeret den sædvanlige kliche om en ensartet, dogmatisk, ensrettet kommunisme. I hvert enkelt indlæg afspejles en konkret national stilling. Dette bør ikke overraske nogen. De kommunistiske partiers reale selvstændighed, som er udtryk i selvstændigheden ved at bestemme den politiske linje, og fravær af et

samlet centrum svarer til forskellen i de enkelte lande. Tidspunktet er inde til at holde op med den gølge polemik om forskellen mellem de kommunistiske partier. Denne forskel findes, den svarer til forskellen i de politiske situationer«.

Solidariteten i den antimonopolistiske kamp

De danske kommunisters indlæg, som fremførtes af **Ib Nør-lund**, indeholdt bl. a. følgende betragtninger, som fandt den førnævnte tilslutning og i øvrigt gav anledning til en del kommentarer i den borgerlige italienske presse:

»Nu foregår kampen om EF-tilslutningen hos os som et vældigt ideologisk slag, hvor den materielle overvægt naturligvis er på monopolernes og højrekræfternes side, men hvor såvel de aktuelle kendsgerninger som demokratiske og nationale traditioner vejer til på de progressive kræfters side og gør indtryk.

Alle hånde metoder bringes i anvendelse for at forlede det danske folk til at give op over for monopolernes pres. Man prøver at give indtryk af, at tilslutningen allerede er en fuldbyrdet kendsgerning. Man søger - endog i strid med officielle ekspertud-sagn — at skræmme med en økonomisk katastrofe for de arbejdende, hvis Danmark ikke underordner sig. Nogle søger sågar at fremstille EF som vejen til socialisme for Danmark! Og man søger også at sætte de progres-

sive kræfter i EF-landene op mod vor kamp ved at påstå, at disse skulle ønske, at den folkelige modstand hos os skulle kapitulere.

Danmarks alternativer

Påstanden om, at der for Danmark ikke er noget alternativ til EF er tom teaterforden. Tværtimod udkrystalliserer der sig i bevægelsens forløb klarere forestillinger om, hvori et alternativ må bestå. Det er ikke en nationalistisk afsondring, der for Danmark også ville være en klar umulighed. Det er ikke en ubevægelighed, der blot ville lade alt blive ved det gamle. De fremadbærende alternativer aftegner sig fremfor alt i to retninger.

Dels at stræbe efter at virkeliggøre en ny ordning i aleuropæisk målestok, hvor den blokpolitik, der er påtvunget vor verdensdel gennem NATO, erstattes af kollektiv sikkerhed og ligeberettiget økonomisk og teknisk samarbejde mellem selvstændige stater. Det vil sige det, som står for de fælles-europæiske konferencer at virkeliggøre. Det er der nu — først og fremmest gennem Sovjetunionen og de andre socialistiske staters forslag og aktive diplomati — skabt reale muligheder for at tage skridt til. Derfor er det netop nu så uforsvarligt at give sig EF-udvidelsens forsøg på at cementere blokpolitikken i vold.

Dels kræver afvisningen af EF, bevarelsen af den økonomiske politiks instrumenter på danske

myndigheders hænder også, at disse udnyttes til at føre selvstændig dansk politik. Den kan kun få tilstrækkelig effektivitet gennem demokratiske, antimonopolistiske foranstaltninger.

På den måde må man forstå, at EF-modstanden hos os må ses som en specifik form for vor tids store demokratisk-antimonopolistiske bevægelser — hos os den mest omfattende i efterkrigstiden.

Uanset hvordan kampen for eller imod EF falder ud, vil denne bevægelse på afgørende måder være med til i fremtiden at præge det politiske liv og den antimonopolistiske kamp hos os.

Derfor har denne bevægelse krav på al mulig solidaritet fra alle de kræfter, som kæmper for et omsving i Europa til styrkelse

af freden og af antimonopolistisk demokrati.«

Danske kommunister i Bruxelles

Mens staten, erhvervsorganisationer, LO og forskellige forbund arrangerer rejser til EF-hovedkvarteret i Bruxelles for at lade sig »oplyse« af EF-Kommissionens teknokratiske embedsmænd eller af den statsansatte EF-propagandist, ambassadør **Gundelach**, har Danmarks kommunistiske Parti søgt at sikre sig oplysning om EFs virke ved at tage kontakt med de kæmpende faglige arbejderorganisationer i Fællesmarkedet. Den 29. maj 1971 aflagde en repræsentation for partiet bestående af formanden, **Knud Jespersen** og sekretær **Ib Nørlund** besøg på det kontor, som de store franske og italienske

fagorganisationer, CGT og CGIL, har oprettet i Bruxelles for at kunne varetage arbejderinteresser over for Fællesmarkedsorganerne. Der førtes indgående samtaler med CGTs faste repræsentant, forbundssekretær **A. Calderara**. I forbindelse med det førnævnte møde i Rom var der også ført samtaler med CGIL's internationale sekretær **Umberto Scalia**.

Skønt CGT og CGIL lige siden verdenskrigen har været både de største og mest aktive landsorganisationer i deres iænde, ville EF-organerne gennem lange tider slet ikke »anerkende« dem. Mest hårdnakket modsatte man sig det franske CGT, men de to organisationer havde ved at optræde i fællesskab skabt en situation, hvor EF kom til at kompromittere al sin »sociale« snak ved at fastholde afvisningen. Først i 1969 kunne de oprette deres fælles kontor i Bruxelles, samtidig med at de fik rådgivende stemme i EFs økonomisk-sociale kommission, som i sig selv kun er et rådgivende organ under EF-Kommissionen . . .

Deres indtræden betød, at der for første gang overhovedet lød en virkelig arbejderopposition mod EFs monopolkapitalistiske politik. I de 10 år, hvor kun højresocialdemokratiske og katolske fagforbund havde »repræsenteret« arbejdersiden, var der end ikke foretaget afstemninger. Altid var monopolernes vilje gået eenstemmigt igennem.

»Fagforeningerne betyder intet i EF«

Både CGT og CGIL fastslog, at Fællesmarkedet hver eneste dag viste sig som en reaktionær, monopolistisk og antisocial organisation. Dette til orientering for fabulerende LO-spidsler!

Scalia sagde med stor styrke: »Fagforeningerne betyder intet i EF.« Den økonomisk-sociale kommission bestemmer end ikke dagsordenen for sine egne møder. End mindre kan et mindretal forlange en sag behandlet. Kun den høje EF-Kommission bestemmer, hvad der må sættes på dagsordenen.

Calderara forklarede i udførlighed om CGTs virksomhed over for EF. Indtræden i kommissionsarbejdet betød på ingen måde, at man havde ændret syn på Fællesmarkedet. Det havde man klart erklæret over for den Europakommissær, der havde modtaget dem ved deres indtræden. Man anså EF for at være en organisation af monopolistisk karakter. Man accepterede ikke nogen overnationale organer. Man var til stede for at varetage arbejderens interesser, når nu Frankrig var blevet indlemmet i Fællesmarkedet. Efter to års erfaringer i EF-arbejde fandt man absolut ikke grundlag for at ændre denne vurdering.

Alt det, man ved Fællesmarkedets dannelse havde foregøjet skulle være til gavn for folkene, havde vist sig at være løgn. Man havde også påstået, at EF skulle

blive »en tredje styrke« i verdenspolitikken, men faktisk havde det i sine 14 år gævet USA-imperialismens positioner i Europa og fremmet et »atlantisk Europa«, hvilket England nu vil drive endnu videre.

Løfterne om, at EF skulle bringe »social fremgang« havde også vist sig som luft. Det var kun gennem kæmpende indsats i de enkelte lande, at der overhovedet var nået resultater.

I Rom-traktaten findes der kun ét konkret løfte om en progressiv social foranstaltning — nemlig at ligeløn for kvinder skulle være indført inden 1964. Det blev beskrevet, hvordan det var gået med det: Kommissionen havde vedtaget, at der skulle udsendes et spørgeskema til medlemslandene. Det varede 2 år, før det kom tilbage. Man så på det og konstaterede, at oplysningerne nu var forældede, hvorfor der måtte udsendes et nyt spørgeskema. Igen gik 2 år. Igen konstaterede man forældede oplysninger. Og sådan var det gået videre, uden at der var kommet noget som helst ud af det.

Overhovedet viste EF-organerne en udviklet evne til at begrave alt, hvad der ikke måtte behage monopolerne under det opsvulmede bureaukratis uhyre papirdynger. Det var ikke så mærkeligt. Der sad 7000 kontoriusser, hvis arbejde i høj grad bestod i at udspy papirdynger. Da man fornylig fandt sig nødsaget til at befatte sig med beskæftig-

sessituationen i den økonomisk-social kommission, blev der til en begyndelse lagt en dyng på 140 cm papir — i højden — på bordet for hver deltager.

I Fællesmarkedet breder arbejdsløsheden sig mere og mere. Alene i Frankrig var der i efteråret 1971 over en halv million arbejdsløse (mens vore hjemlige EF-propagandister i fagbevægelsen fortæller, at der ikke er arbejdsløse i dette land!). Det er i høj grad en følge af »kapitalens frie bevægelighed« i EF. Den slags foranstaltninger har man nok været i stand til at sætte igennem — ligesom alt, som tilsigtede at sætte monopolernes profit op. I Østfrankrig var et ganske moderne stålværk nyligt blevet lukket, idet kapitalen frit havde bevæget sig til en sammenslutning med de tyske værker i Dillingen. Derpå fik en arbejdskraft på 12.000 mand lov til »frit at bevæge sig« ud i arbejdsløsheden. Til sådanne manøvrer skaffer multinationale firmaer sig endog stor støtte fra statslige midler.

På spørgsmål om »harmoniseringen« inden for Fællesmarkedet førte til ensretning af skattesystemer og i øvrigt af staternes økonomiske politik, fastslog Calderara, at dette naturligvis var hensigten med vedtagelserne om en økonomisk-monetær union. Man skulle ikke lade sig bluffe af, at der måske kunne bevilges nogle års udsættelse på det ene eller det andet område. Bagefter ville forpligtelserne binde.

Den hårde og vanskelige kamp, som aktive og kampdygtige organisationer er tvunget til at føre i EFs bureaukratiske jungle, imod de store kapitalistiske monoplers magt, er den stærkeste advarsel til andre landes arbejdere imod frivilligt at lade sig spærre inde i dette system. Dansk fagbevægelses delegationer svigter deres opgave, når de ikke søger at få del i CGTs og CGILs erfaringer i kampen mod EF-organerne. Danmarks kommunistiske Parti har gjort sit og vil fortsætte med at styrke dansk arbejderbevægelses kamp mod monopolernes planer ved at udvikle og forstærke arbejdersolidaritets på tværs af grænserne og sætte den op imod monopolernes sammensværgelse i EF.

En ny situation baner sig vej i Europa

Som det allerede er fremgået, ser kommunisterne kampen imod udvidelsen af Fællesmarkedet i sammenhæng med mulighederne for at føre den **samlede** europæiske udvikling ind på helt nye baner. Fællesmarkedet er og bliver et »Små-Europa«. Europa omfatter hverken 6 eller 10 lande, men 34. 9 af dem er socialistiske, og de omfatter halvdelen af vor verdensdels befolkning og endnu mere af dens område. Det er hele dette Europa, hvis fremtid det gælder at sikre. Det gøres ikke ved at uddybe spaltningen af Europa.

De europæiske folk bør se i øjnene, at de netop nu har muligheder for at sikre en afgørende vending i deres verdensdels historie. Men man bør også forstå, at lader man disse muligheder ligge ubenyttet hen, så kan tilbageslaget blive pludseligt og voldsomt.

Gennem århundreder var Europa ikke alene et civilisatorisk centrum, men også skuepladsen for de mest ødelæggende krige. De to store verdenskrige brød begge ud i Europa. Men nu er det for første gang i dette århundrede lykkedes at sikre Europa mere end 25 år uden krig. Nogle gange i denne periode har faren været overhængende, men blev afværget. Det må først og fremmest tilskrives, at socialismen, ikke kapitalismen, råder på så stor en del af kontinentet. Socialistisk opbygning har brug for fred, for at forhindre den krig, som kapitalister derimod kan tjene på.

For øjeblikket hører Europa ikke til de akutte brændpunkter for den verdenspolitiske spænding. Men det bør ikke give anledning til sorgløshed. For samtidig er det fortsat en kendsgerning, at her står de største militærstyrker i verden lige over for hinanden, her støder det socialistiske og det imperialistiske verdenssystem lige op til hinanden. Ifølge NATO-opgivelser ligger mere end 7,5 millioner atomare sprængladninger klar i Vesteuropa. Den vesttyske militarisme er på fode igen. En pludselig vending i begivenhederne kan med ét slag gøre Eu-

ropa til et spændingscentrum på ny — og en sådan spænding kan drage en katastrofe af umådeligt omfang efter sig.

Derfor gælder det om at udnytte den situation, som foreligger nu, til ikke alene at fastholde den afspænding, som er opnået, men også føre den betydeligt videre.

Hvordan gøres det? Politisk ved at knytte landene til hinanden gennem aftaler, der styrker freden. Militært ved at opnå nedrustning, fremfor alt af de mest grufulde våben. Økonomisk ved at udbygge indbyrdes forbindelser til gensidig gavn, som også for kapitalistiske lande gør det mindre tillokkende at søge udveje gennem krigspolitik eller opspænding i en »kold krigs« navn.

Alle Europas fundamentale interesser taler for at gøre de størst mulige anstrengelser for i stedet for den blokopdeling, som siden NATOs oprettelse har hvilet tungt over kontinentet, at sætte en mellemstatslig ordening med virkelig fredelig sameksistens mellem landene med deres forskellige samfundssystemer. Det betyder, at de indbyrdes forbindelser mellem staterne må bygge på respekt for de eksisterende grænser, på staternes ligeberettigelse og ukrænkelighed af deres selvstændighed og ikke-indblanding i indre anliggender.

Kommunisterne i Europa har længe gjort sig til talsmænd for en sådan udvikling. Fra de europæiske kommunistiske partiers

konference i Karlovy Vary 1967 fremlagdes et program for oprettelse af et fælleseuropæisk sikkerhedssystem efter ligeberettigede aftaler, for opløsning af blokkene, for garanti af neutralitet og for udvikling af økonomisk, teknisk-videnskabeligt og kulturelt samarbejde. Disse spørgsmål skulle besluttet af en fælleseuropæisk konference for sikkerhed og samarbejde.

I de 5 år, der er gået siden, har disse tanker vundet mere og mere frem. Modstanden mod dem er blevet mere og mere urimelig og selvmødsigende. Der er opnået konkrete skridt, som kan fremme en ny udvikling.

Hertil hører ikke mindst de aftaler, der er truffet mellem Sovjetunionen og Polen på den ene side og Vesttyskland på den anden. De indebærer en anerkendelse af de bestående grænser i Europa og dermed — for første gang — at Vesttyskland fraskriver sig de revanchekrav, som i mange år udgjorde den mest overhængende fare for den europæiske fred. Endvidere er der truffet aftaler om Vestberlin, som tager grunden væk under forsøg på at gøre dette spørgsmål til konfliktårsag. Derved er også nægtelsen af at anerkende DDR som suveræn stat gjort aldeles meningsløs og uholdbar.

Dermed er også afholdelsen af den fælleseuropæiske konference om sikkerhed og samarbejde stillet umiddelbart på dagsordenen. Praktisk talt alle europæiske

regeringer har set sig nødsaget til »i princippet« at anerkende gavnigheden af en sådan konference. Modstanden har nu måttet søge tilflugt til alle hånde manøvrer for at forsinke den, for at finde på nye »betingelser« for den, for at kræve »grundigere forberedelser« osv. Nogle af dem håber vel på, at i mellemtiden vil »noget vise sig«, som kan umuliggøre den.

Netop derfor er det nu påkrævet, at de europæiske folk selv tager deres skæbne i egne hænder og rejser kravene om, at Europas muligheder må udnyttes nu, mens tiden er der. Initiativer med udgangspunkt i meget forskelligartede kredse sætter ind for at påkalde den europæiske offentligheds opmærksomhed for, at det er nu, der skal sættes ind, og de fortjener fuld støtte.

Den engelske regering ønsker at spærre vejen

Det er bemærkelsesværdigt, at det i den nuværende situation er den engelske konservative regering — den mest reaktionære landet har haft siden krigen — som fremfor alt søger at hindre den nye udvikling i Europa. Den iværksætter — ganske vist ikke altid med større held — alle hånde provokationer for at genopvække den »kolde krigs« stemninger. Derved handler den utvivlsomt også i dulgt forståelse med Nixon-regeringen i USA, som allerede for år tilbage udtalte ønske om, at »vietnamiseringen« af den for-

bryderiske krig i Indokina skulle kompletteres med en »europæisering« af den kolde krig i Europa.

Dette er også årsagen til, at den engelske regering har fået så travlt med at komme ind i Fællesmarkedet. Premierminister Heaths begrundelser herfor er fremfor alt af »sikkerhedspolitisk« art. Han siger, at med England som medlem vil EF »skærpe kampen mod socialismen«. I en tale i Zürich 17. september 1971 gik han åbent ind for at gøre EF til et udenrigspolitisk og militært instrument, idet han erklærede:

»Jeg ser ingen grund til, at et udvidet fællesskab ikke bør udarbejde en fælleseuropæisk politik og i fællesskab afgøre de midler, der skal til for at realisere denne politik . . . Det forekommer mig uundgåeligt, at fremskridt hen mod en fælles udenrigspolitik vil blive ledsaget af voksende samarbejde vedrørende forsåret.«

Det er der særlig grund til, at man bemærker sig i Danmark. For det første fordi EF-tilhængerens hovedargument er, at vi skal »følge England«, og England vil gøre Fællesmarkedet til »noget andet«. For det andet fordi deres næste argument er, at både udenrigspolitik og militærpolitik vil blive »holdt uden for Fællesmarkedet«. Men når kendsgerningen nu er, at det »noget andet«, som England vil gøre Fællesmarkedet til, netop er et politisk og militært instrument, så er forvrøvligheden i denne EF-agitation ganske iøjnefaldende.

Der er nok al grund til, at Danmark ikke følger England, hvis det ikke ønsker at fremme en politik, der uddyber spaltningen og blokpolitikken i Europa.

Danmark og de europæiske muligheder

Netop i en situation, hvor mulighederne for at skabe en helt ny situation i Europa, hvor blokspaltning afløses af samarbejde, er det en forbrydelse mod alle velforståede danske interesser at sælge landets selvstændighed til

et Fællesmarked, som man ikke kan slippe ud af igen.

Der er ingen undskyldning for ikke først og fremmest at søge Danmarks fremtid gennem udviklingen af det fælleseuropæiske samarbejde, som ikke vil kræve underkastelse under overnationale organer.

Den kommende fælleseuropæiske konference kan gøres til vejen for at sikre nedrustning, oprettelse af militært udtyndede eller atomvåbenfri zoner, kollektiv sikkerhed i stedet for blokspalt-

LO-formand Thomas Niensens udtalelse om, at Fællesmarkedet er vejen til socialisme, har vakt muntherhed i de monopolkapitalistiske kredse i EF.

ning. Alt det ville være i Danmarks livsvigtige interesse og åbne helt nye muligheder for dansk neutralitet og afrustning.

Den fælleseuropæiske konference skal imidlertid efter forslaget ikke alene behandle sikkerhedsspørgsmål, men også økonomisk og teknisk samarbejde. Netop ad den vej kan Danmark virkelig opnå det, som man falskeligt lokker med for at få tilslutningen til Fællesmarkedet lusket igennem.

Man siger, at EF er vejen til internationalisme, til større markeder, til teknisk samarbejde med større lande, ja sågar til forbindelse med socialistiske kræfter. Men det burde være indlysende, at alt dette først og fremmest kan opnås gennem fælleseuropæisk samarbejde, ikke gennem underordning under et monopolkapitalistisk Små-Europa, hvor de mindre lande styres gennem overnationale organer.

Derfor er det så åbenbart meningsløst, når EF-propagandisterne råber op om, at der »intet

alternativ« er til Fællesmarkedet. Det er jo dem selv, som ikke vil undersøge de fælleseuropæiske alternativer først.

I Berlingske Tidende 3. december 1971 røber bladets London-korrespondent, hvorfor EF-fanatikere frygter et fælleseuropæisk samarbejde uden overnationale organer:

»Enkelte EF-lande kunne så blive fristet til at samarbejde med de neutrale og Comecon-staterne, uanset hvad de øvrige EF-lande mener. Selv om EF-Kommissionen kunne komme til at spille en rolle i visse spørgsmål, ville den fælleseuropæiske organisation — det brede europæiske forum — være **et konstant alternativ** for de enkelte europæiske stater.«

Et konstant alternativ! Det findes altså.

De danske kommunister sætter af al magt ind for, at Danmark ikke sælger sin selvstændighed til storkapitalistiske monopoler, men sikrer sin fremtid gennem et nyt og ligeberettiget samarbejdende Europa.

**NEJ
NEJ
NEJ**

Vil De vide mere om DKPs politik skriv til:

Danmark kommunistiske Parti . Dr. Tværgade 3 . 1302 København K

**Land og
Folk**

***Danmarks
eneste
socialistiske
dagblad***

ABONNEMENT • LØSSALG

Land og Folks ekspedition

Dr. Tværgade 3, 1302 København K Tlf. (01) 14 0114

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk